

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **J. T.**, narozený dne X.
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2022, č. j. CPR-33941-3/ČJ-2022-930310-V238

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2022, č. j. CPR-33941-3/ČJ-2022-930310-V238 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), částečně změněno rozhodnutí ze dne 29. 8. 2022, č. j. KRPA-38032-33/ČJ-2022-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), a to v části upravující vycestování, ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba zákazu pobytu 30 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, doba k vycestování z území členských států Evropské unie byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.
3. Napadeným rozhodnutím bylo nově stanoveno, že podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Žalobní body

4. Žalobce namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s nepřiměřeně přísnou délkou správního vyhoštění, kdy správní orgány zcela pominuly skutečnost, že žalobce se dobrovolně dostavil k řešení své pobytové situace ke správnímu orgánu a nemařil nijak správní řízení.
5. Žalovaný se dále zcela nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány nikterak nereflektovaly (žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35). Správní orgány neobjasnily veškerá hlediska k posouzení přiměřenosti dopadů. Především skutečnost, že žalobce dobrovolně řešil svoji pobytovou situaci, měla být ze strany správních orgánů zohledněna. Standardně se v obdobných případech ukládá správní vyhoštění v délce 1 roku, proto je délka vyhoštění na 2,5 roku nepřiměřeně přísná.
6. Žalobce má konečně za to, že správní orgány zcela nedostatečně odůvodnily dobu stanovenou k vycestování. Doba 30 dnů je velmi krátká, neboť ve výsledku, pokud se žalobce brání podanou žalobou, tak doba mezi doručením rozhodnutí a podáním žaloby se od stanovené doby 10 dnů odčítá, tudíž ve výsledku se může stát, že žalobci zůstane pouhých 20 dní, během kterých bude muset, v případě zamítnutí žaloby, odcestovat.
7. Žalobce je tedy přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění a doba k vycestování byly vyměřeny zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporují základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Z tohoto důvodu je nutné považovat rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné s ohledem na nedostatečně zjištěný stav věci.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. K délce zákazu pobytu uvedl, že délka byla stanovena v zákonném rozpětí. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce se dne 1. 2. 2022 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, kdy bylo zjištěno, že na jeho osobu byl vydán příkaz k zatčení. Následně byl předán Obvodnímu soudu pro Prahu 6, kdy byl po projednání věci propuštěn a správním orgánem I. stupně bylo zahájeno dne 1. 2. 2022 řízení o správním vyhoštění, neboť účastník řízení pobýval na území ČR, aniž by disponoval pobytovým oprávněním, a to i přesto, že mu bylo dne 25. 4. 2018 správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění pod č. j. KRPA-69260-28/ČJ-2018-000022, s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, jeden rok.
10. Účastník řízení se odmítl ke skutkovému stavu v rámci protokolu o výsledku dne 1. 2. 2022 vyjádřit, uvedl pouze základní osobní údaje a základní informace o své rodině. Uvedl, že naposledy do schengenského prostoru přicestoval dne 8. 2. 2018 z Běloruska autobusem do Litvy, Lotyšska a Polska, Koncem února nebo začátkem března 2018 přicestoval z Polska do ČR, přijel za kamarády. Na další dotazy odmítl odpovědět. Nevyjádřil se ani po výzvě k možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.
11. Žalovaný shrnul, že nejbližší příbuzní účastníka řízení (manželka a děti) žijí trvale v Uzbekistánu, nicméně v kontaktu nejsou zhruba poslední dva roky, dále se již účastník řízení odmítl v tomto směru k čemukoliv vyjádřit. Pokud využil účastník řízení svého práva odmítnout vypovídat, zároveň nepředložil během celého řízení správnímu orgánu I. stupně žádné podklady, ze kterých by bylo možné dovodit, že jeho vycestování by nebylo možné, nelze dospět k závěru jinému, než k tomu, že v samotném vycestování z území členských států Evropské unie účastníku řízení nic nebrání.
12. Doba, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla správním orgánem I. stupně stanovena na 30 měsíců vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, i vzhledem k tomu, že se nejedná o první protiprávní jednání účastníka řízení. Žalobce na území pobýval i v době, kdy byl vedený v evidenci nežádoucích osob, neměl snahu vycestovat, ani si vyřídit pobytový status. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že účastník řízení spolupracoval, dobrovolně se dostavil a ke všemu se doznal. Žalovaný s tímto závěrem souhlasil pouze částečně, neboť účastník řízení se odmítl k otázkám správního orgánu I. stupně vyjádřit. Lze však souhlasit, že účastník řízení se do nynější situace dostal vlastním přičiněním, nevyřídil si řádný pobytový status na území ČR, šlo o opakované protiprávní jednání,

nadto vědomé. Žalovaný rovněž takto stanovenou dobu neshledal v rozporu s jinými rozhodnutími vydanými správními orgány v obdobných případech, které jsou mu známy z úřední činnosti.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
15. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Pokud bylo namítáno, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, této námitce nelze přisvědčit. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Žalobce podal blanketní odvolání, žádné konkrétní námitky, se kterými se žalovaný měl vypořádat, nevznsl. Žalovaný pak vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, tento posoudil podle citovaných zákonných ustanovení, své závěry odůvodnil, včetně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a délky zákazu pobytu.
17. Žalobce namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s nepřiměřeně přísnou délkou správního vyhoštění a zcela pominul, že žalobce dobrovolně řešil svou pobytovou situaci a nemařil správní řízení, obvykle se v obdobných případech ukládá správní vyhoštění v délce 1 roku.
18. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze

správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

19. Správní orgán I. stupně v projednávaném případě stanovil dobu správního vyhoštění vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, vzhledem k tomu, že se nejedná o první protiprávní jednání účastníka řízení, žalobce na území pobýval i v době, kdy byl vedený v evidenci nežádoucích osob, neměl snahu vycestovat, ani si vyřídit pobytový status. Ve prospěch bylo zohledněno, že účastník řízení spolupracoval, dobrovolně se dostavil a ke všemu se doznal, zároveň se však do nynější situace dostal vlastním přičiněním, neměl snahu vycestovat ani si upravit pobytový status.
20. Žalovaný pak tyto závěry aproboval, měl však za to, že spolupráce zohlednit nelze, když účastník řízení se odmítl k otázkám při výslechu vyjádřit. Žalovaný doplnil, že se účastník do nynější situace dostal vlastním přičiněním, nevyřídil si řádný pobytový status na území ČR, šlo o jednání vědomé.
21. Soud toto odůvodnění považuje za přesvědčivé. Žalovaný v napadeném rozhodnutí délku zákazu pobytu stanovil a odůvodnil v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněl zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že se na policii dostavil dobrovolně, soud pak nevidí důvodu v jeho prospěch zohledňovat skutečnost, že aktivně nemařil řízení o správním vyhoštění.
22. Zároveň soud dodává, že je zřejmé, že rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 25. 4. 2018 s uloženou délkou zákazu pobytu jeden rok žalobce od dalšího porušování právních předpisů neodradilo, je tedy na místě přikročit k přísnějšímu opatření. V této souvislosti soud podotýká, že také v prvním případě se žalobce dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně a bylo to zohledněno v jeho prospěch. Následné chování žalobce však žádné sebereflexi nenasvědčuje, z výpovědi žalobce vyplývá, že naposledy do schengenského prostoru přicestoval dne 8. 2. 2018, do ČR pak začátkem března 2018. Žalobce byl v evidenci nežádoucích osob v období od 18. 11. 2020 do 18. 11. 2021, po uplynutí této doby žalobce neprojevil žádnou snahu o legalizaci svého pobytu.
23. Námitka, že délka zákazu pobytu je v rozporu s praxí, je zcela obecná, žalobce nepoukazuje na žádné konkrétní případy, které by byly skutkově obdobné případu žalobce. Za skutkovou podstatu uvedenou v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců je možno uložit délku zákazu pobytu až na pět let, napadené rozhodnutí je v polovině této sazby. Soud má za to, že délka zákazu pobytu byla vzhledem k popsáním skutečnostem stanovena adekvátně.
24. Žalobce dále namítal, že žalovaný se zcela nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, správní orgány neobjasnily veškerá hlediska k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

25. Tato námitka byla formulována zcela obecně, žalobce nevymezil, jaké skutečnosti správní orgány opomněly hodnotit, a v čem sám žalobce spatřuje nepřiměřenost zásahu. Zároveň soud konstatuje, že žalobce ve správním řízení odmítl odpovídat téměř na všechny položené dotazy, správní orgány tedy mohly vycházet pouze z dalších skutečností vyplývajících ze spisu. Žalovaný v této souvislosti hodnotil, že manželka a děti žalobce žijí trvale v Uzbekistánu, v kontaktu nejsou. Žalobce nepředložil žádné podklady nasvědčující nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, takové skutečnosti netvrdil ani v žalobě.
26. Žalobci tedy bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužil. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).
27. Žalobci lze dát za pravdu v názoru, že posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, není věcí správního uvážení správního orgánu, ale otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu. Správní orgány neurčitý právní pojem v daném případě interpretovaly a aplikovaly správně, byly nicméně limitovány informacemi, které měly v daném případě k dispozici.
28. Soud považuje odůvodnění správních orgánů v otázce posouzení přiměřenosti zásahu za odpovídající obsahu spisu, jediná konkrétní námitka vznesená žalobcem v tomto ohledu je, že se dobrovolně dostavil na policii, z této skutečnosti však bez dalšího rozhodně nelze dovodit nepřiměřenost zásahu.
29. Žalobce má konečně za to, že správní orgány zcela nedostatečně odůvodnily dobu stanovenou k vycestování. Doba 30 dnů je velmi krátká, zvláště pokud se žalobce brání podáním žaloby.
30. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.*
31. Soud považuje třicetidenní dobu k vycestování žalobce za přiměřenou. Správní orgány rozhodly v zákonem stanoveném rozmezí při určování doby pro vycestování z ČR. Správní orgán I. stupně tuto dobu řádně odůvodnil, přičemž ve smyslu ustanovení § 78

odst. 1 s. ř. s. nepřekročil zákonem stanovené meze, ani nezneužil svého správního uvážení (blíže ke správnímu uvážení srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154). Správní orgán I. stupně zohlednil, že žalobce má platný cestovní doklad, že se zlepšila situace v souvislosti s pandemií, jde o dobu dostatečnou k vyřízení si osobních záležitostí, ukončení ubytování a obstarání letenky či jízdenky. V případě nemožnosti vycestovat je možné požádat o vízum strpění či o stanovení nové doby k vycestování. Žalobce v podaném odvolání v tomto směru ničeho nenamítal.

32. Lhůtu 30 dnů lze v projednávané věci považovat za přiměřenou k zařízení zcela nezbytných záležitostí k vycestování, žalobce disponuje cestovním pasem, z jeho výpovědi nevyplynuly žádné skutečnosti, pro které by tato doba nebyla dostatečná, ostatně žalobce takové skutečnosti netvrdí ani v žalobě.
33. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Praha 26. ledna 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.